Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!



SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Topyekün saldırıya karşı topyekün mücadele!

10

eylül 2005 · 750.000 tl (kdv dahil)



İçindekiler



BOLŞEVİK devrim

Topyekün saldırıya karşı topyekün mücadele!

Son aylarda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ırkçılık ve şovenizm tırmandırılmaya çalışılıyor. Newroz döneminde Mersin'de düğmeye basılmışçasına yaşanan "bayrak krizi", ardından Trabzon, Sivas, Adapazarı gibi illerde ilerici, devrimci ve Kürt yurtseverlerine karşı yönelen "linç" kampanyaları bu kışkırtmanın kimi görüntüleriydi. Kürt illerine yönelik yoğun askeri yığınak ve operasyonlar yapılmaya başlandı, PKK savaşa zorlanmaya çalışıldı. Faşist Türk hakim sınıflarının "derin devleti" "düşük yoğunluklu savaş" dönemine dönülmesini ister bir saldırı planını adım adım ortaya koydu. Yine çeşitli turizm merkezlerinde bombalı saldırıların düzenlenmesi –ki bu eylemler PKK'nin hanesine yazıldı; PKK bunları yapmadığını söylese de!– planın parçaları olarak gerçekleştirildi. Yargısız infazlar yeniden başladı. Kürt ve Türk ulusundan işçiler ve emekçiler arasında geçmişte yoğun olarak uygulanan "birbirine düşürme oyunları" tekrar sahneye konulmak istendi. Osmanlı-Türk hakim sınıflarının Ermeni soykırımını gerçekleştirmesinin 90. yıldönümü dolayısıyla, "Türklerin Ermenileri değil, Ermenilerin Türkleri kestikleri" içerikli kampanya ve Ermeni karşıtı propaganda ile bu sorun ırkçı ve şovenizmin kışkırtılmasının bir aracı olarak kullanıldı. Bu arada devrimci-komünist legal basın başta olmak üzere ilerici, devrimci örgütlenmelere, kimi sendikalara, demokratik kitle kuruluşlarına yönelik baskı ve sindirme çabalarında kaydadeğer bir artış görüldü. MKP öncü güçlerine yönelik saldırı ve 17 devrimcinin katledilmesi geçtiğimiz dönemin en alçakça saldırılarından birisi idi.

Tüm bu gelişmeler son dönemdeki gelişmelerden bazıları...

Faşist devletin bu tür çaba ve çalışmaları bugün de sürüyor.

Bu gelişmelerin merkezinde faşist Türk hakim sınıflarının imha ve inkâr siyaseti var. Tüm Cumhuriyet tarihi boyunca uygulanan genel siyaset bugün de olabildiği ölçüde sürdürülmek, bir yandan bir halklar hapishanesi olan Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ezilen ulus ve milliyetlerin yükselen ulusal kimlik, özgürlük talepleri bastırılmak

isteniyor; diğer taraftan egemen sınıfların sömürüsüne karşı işçilerin, emekçilerin mücadelesinin önü kesilmeye çalışılıyor. Ama bunun yanında bugün hakim sınıfların faşist baskı ve devlet terörüne yönelmelerinin bir başka nedeni daha var: Hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaş!

Türk büyük burjuvazisinin kendi çıkarlarını daha iyi savunması; AB üyeliği hayalinin gerçekleştirilmesi, "global dünya"ya daha iyi uyum ve bunun sağladığı olanaklardan daha fazla yararlanma... vs. amaçlarına araç olabilecek olan "AB vizyonu sahibi" AKP'nin hükümet olması ve büyük burjuvazinin talepleri çerçevesinde kimi adımlar atması "derin devlet" olarak adlandırılan ordu merkezli kemalist "laik" güçlerin alanını daraltmaya başladı. Ordu merkezli "derin devlet" kendi iktidarına tehdit olarak gördüğü siyasal İslamın partisi AKP karşısında inisiyatifi ele almak, dahası AKP hükümetinin siyaset sahnesinden çekilmesini sağlamak için çeşitli yollara başvurmak zorundaydı/zorundadır. Türkiye'de bugünkü şartlarda darbe yapılması olasılığının düşük olduğunun görüldüğü, "demokratik yollar"ın da AKP'nin işine yaradığı –ve AKP'nin bu aracı kullanmaya çalıştığının– bilindiği noktada "derin devlet" ırkçı-şoven siyasetin geliştirilmesi, buna bağlı olarak savaşın tırmandırılması gibi edimleri zorlamaya başladı.

Son dönemde yapılanların kime hizmet ettiği, bunun nedeni sorgulandığında, –genel olarak faşist Türk devletinin çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilere, emekçilere karşı olma, onların haklı mücadelelerini engelleme; sömürücü sınıfların çıkarlarını koruma, geliştirme görevi yanında– son dönemde yaşananların kendi aralarındaki iktidar dalaşının birer parçası/görüntüsü olduğunu söyleyebiliriz.

AKP'nin adım adım kendi iktidarını tehdit ettiğini gören ordu merkezli kemalist-"laik" kesim, inisiyatifi ele almak için savaşın tırmandırılmasından medet umuyor; bu savaş içinde kışkırtılan ırkçı-şoven dalga ile hem kargaşanın derinleşmesini umuyor, hem bu kışkırtma neticesinde kendisine "kitle temeli" yaratmayı hedefliyor, hem de yaşanan savaşın geçmiş hükümetleri yıpratmasının örneklerine, AKP hükümetinin eklenmesini de istiyor.

Savaşın tırmandırılması ile atbaşı olarak ordu yaratılan kargaşa ortamında "teröre", "terörizme karşı savaş" adı altında ortamı germeye, kamplaşmayı derinleştirmeye, bu arada hükümeti böyle de sıkıştırmaya çalışıyor.

İstenen savaşın yükseltilmesi...

Bu istek kitlelere "topyekün savaş" olarak lanse ediliyor. Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök "Terörle mücadelenin halk, yönetici ve sivil toplum örgütlerinin katılımıyla topyekün yapılması gerektiğini" söylüyor. Genelkurmay İkinci Başkanı (yeni Yüksek Askeri Şura kararlarıyla Birinci Ordu Komutanlığına getirildi) Org. İl-

ker Başbuğ; "Mücadelenin devlet ve toplumun bütün güçleri ile topyekün olarak, kararlılıkla ve koordineli bir şekilde yapılması..."ndan dem vuruyor. Evet ortada yapılmak istenen "topyekün" bir şey var: Kitlelerin "topyekün" birbirine kırdırılması... Hükümete karşı ordu merkezli kemalist saflarda "topyekün" toplanılması... AKP hükümetinin "topyekün" savaşa katılması... Ve bunun bir sonucu olarak AKP hükümetinin "topyekün" ve mümkün olduğunca "hızlı" bir şekilde zayıflatılması; yıkılması...

Bunun için ordu bastırıyor; AKP hükümetinin AB üyeliği için gerekli olan ve yapılan yasal düzenlemelerden geri adım atılmasını talep ediyor; AKP hükümetine "savaşı" gösterip "direktif" veriyor: "Yetkilerimiz kısılıyor! Yetkilerimizi yeniden verin!!!" "Terörle Mücadele Yasası ihtiyaca cevap verecek bir hale getirilsin!", "savaşın güvenlikli yürütülmesi için yollar yapılsın!"... vb.

Peki yapılmazsa? Bu durumda ordu merkezli kemalistlerin söylemi hazır:

"İşte gördünüz mü, AKP hükümeti bölücü terör örgütü ile mücadele yürütemiyor! Milliyetçiler, vatanseverler; bu partiye verdiğiniz desteği çekin..."

AKP hükümeti ya savaşın yükseltilmesine destek verecek –ki böyle bir durumda attığı AB adımları, demokratikleşme vs. edimleriyle çelişkiye düşecek ve yıpranacak– ya da bugüne kadar izlediği siyasete devam edecektir. AKP hükümeti eğer ikinci tercihte ısrar ederse köklü adım atılmadığı noktada yine yıpranacaktır; tıpkı geçmiş hükümetlerin başına gelen bu hükümetin de başına gelecektir.

AKP ordunun "savaşı yükseltme" tavrına "Kürt sorunu" olarak adlandırdığı sorunu "Anayasal vatandaşlık" zemininde çözmek istiyor. Bu bağlamda da AKP'nin anda dillendirdiği en üst nokta "tek millet, tek bayrak" ilkesine dokunmaksızın bir "demokratik çözüm"... Bu kısır adım bile MGK toplantısında eleştiriye tabi tutuluyor, generaller AKP'ye "çizmeyi aşma" mesajı veriyorlar.

Gerek savaşın tırmandırılmasını isteyen, ırkçılığı-şovenizmi körükleyenler ve "topyekün savaş" çağrısında bulunanlar; gerekse bunun karşısında "demokrasiyi" kendi işlerine geldiği gibi, kendi çıkarları için kullananlar gerçekte çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin emekçilerini değil, kendi iktidarlarını, savunucusu oldukları güçlerin çıkarlarını düşünmektedirler.

Onları aralarındaki tüm iktidar dalaşına rağmen birleştiren nokta, sömürü çarkının devam etmesi; işçilerin, emekçilerin köleliklerinin sürmesidir.

Çeşitli ulus ve milliyetlerden Kuzey Kürdistan-Türkiye işçileri emekçileri bu gerçeği görmelidirler.

Ve çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler bilmelidirler ki;

— Bu devlet gerçekte işçilerin emekçilerin çıkarlarının savunucusu

bir devlet değildir. Bu devlet işçilerin ve emekçilerin düşmanı bir devlettir. Bugün istenen/dayatılan "topyekün savaş" işçilere ve emekçilere dayatılan bir savaştır!

— Bu devlet halkların düşmanı bir devlettir. TC bir halklar hapisanesidir. Bu hapishane içinde Kürt ulusu ve ulusal azınlıkların en doğal, en temel hak ve özgürlüklerini kazanmak mümkün değildir; bu devlet ve bu sistem varolduğu sürece halklar arasındaki kardeşliğin sağlanmasının koşulları yoktur.

Biz çeşitli ulus ve milliyetlerden Kuzey Kürdistan-Türkiye işçilerinin, emekçilerinin gerek birbirimize düşürülmemizden, ırkçı-şoven siyasetler güden hakim sınıf siyasetçilerinin kuyruğuna takılmamızdan hiç bir çıkarımız yoktur.

Bize karşı "topyekün savaş" çağrıları yapan ordu merkezli kemalistlere de, bunlarla iktidar için dalaşan ve bunu yaparken "demokrasiyi" araç olarak kullanan, ama gerçekte son tahlilde işçilerin, emekçilerin düşmanı olan AKP hükümetine de bel bağlamak, onların işçi düşmanı, emekçi düşmanı politikalarına destek vermek bizim işimiz değildir; olamaz!

Hayır, bizim, çeşitli ulus ve milliyetlerden Kuzey Kürdistan-Türkiye işçilerinin, emekçilerinin görevi tüm işçi sınıfı düşmanlarına karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Görev, onların bize karşı başlatmış oldukları "topyekün savaş"a karşı "topyekün mücadele"yi örgütlemektir!

Hakim sınıflar kendi aralarındaki dalaşlara rağmen Kürt ulusuna karşı haksız, karşıdevrimci bir savaş yürütmekte; bir halklar hapishanesi olan bu devletin yürümesi konusunda hemfikirdirler. Bu gerçeğin bilince çıkarılması özel bir önem taşımaktadır. Bunun özellikle Türk işçi ve emekçilerine yüklediği görev; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunmak ve bunun koşullarını yaratmak için mücadele yürütmektir.

Hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaşın bir parçası olarak da hizmet gören ırkçı-şoven dalganın yükseltilmesi karşısında halkların kardeşliğine vurgu yapmak; egemenlerin ırkçı-şoven siyasetlerinin kuyruğuna takılmaksızın, Kürt, Türk, Laz, Abaza, Arap, Çerkez... çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin birliğini sağlamak için sistemli bir mücadele yürütmek günümüzün vazgeçilmez görevleri arasındadır.

Kurtuluş ırkçı-faşist politikalara, göstermelik "demokrasicilik" oyunlarına onay vermekle gelmeyecektir. Bilinmelidir başta Kürt ve Türk ulusundan olmak üzere tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin gerçek kurtuluşu hakim sınıflarının devletinin yerle bir edilmesindedir; devrimdedir, sosyalizmdedir!

Görev devrim mücadelesini yükseltmektir!

Ağustos 2005 ■

Deneyimlerin gösterdiği kimi noktalar...

Partimiz Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin işçi sınıfı içinde kök salma, öncü işçiyi kazanma çalışması sürüyor. Bu bağlamda gerek fabrika ve işyerlerinde yapılan çalışmalarda, gerek sendikal çalışmada birçok olumlu adım attık. Bugün bu alanda yürüyen çalışmaların sonuçlarına bakıp –her ne kadar olumlu adımlar olsa da– işçi sınıfını kazanma, partimizin gerçek anlamda işçi sınıfının öncüsü olma hedefine yaklaştığımızı söylemekten uzağız. Bu bir olgu. Ancak bu olgu yanında ajitasyon ve propagandada yapılan çalışmalarda/örgütlenmede elde edilen kazanımlar, tüm bu çalışmalarda edinilen olumlu deneyimler de birer olgu...



Attığımız adımları ne küçümsüyoruz, ne de kimilerinin yaptığı gibi abartıyoruz... Hayır, bizim bu tür davranışlara ne ihtiyacımız var, ne de gerçeğe uymayan tavırlarla ne kendimizi, ne de işçileri, emekçileri kandırmamıza gerek var. Biz, yaptığımız çalışmanın deyim yerindeyse "iğneyle kuyu kazmak" biçiminde bir çalışma olduğunu, kısa vadede çok büyük başarılar beklenmemesi gerektiğini biliyoruz. Yolumuzun uzun olduğunu; önemli olanın çalışmayı sabırla sürdürmek ve "kuyuyu kazmak" olduğunu da biliyoruz.

Yapılması gereken genel olarak bu. Ancak somut durumda, anda çalışmamızda zayıf yanlarımızı tespit etmemiz, zorlukları/olanakları doğru değerlendirmemiz, eksikliğini duyduğumuzun ne olduğunu ortaya koymamız ve yeni çalışmaları bu değerlendirmeler, temelinde ortaya koymamız gerekiyor. Bunu yaparken geçmiş deneyimlerimizin sonuçları en büyük yardımcımız...

DAHA FAZLA VERİM İÇİN: İŞÇİLERLE OMUZ OMUZA!

Geçmiş deneyimler dedik... Evet, parti olarak işçi sınıfının öncüsünü kazanma, işçileri ve emekçileri partiye daha fazla yakınlaştırma/örgütleme çalışması içinde bir dizi deneyimler edindik. Kimi zaman grev-direniş mücadelelerinin örgütlenmesine aktif katıldık, kimi mücadelelerin örgütlenmesinde yer aldık; kimi zaman mücadelelerin örgütlenmesine sendika çalışması üzerinden belirleyici etkide bulunduk, kimi zaman gelişen işçi mücadelelerine, grevlere, direnişlere çeşitli yol ve yöntemlerle katıldık, destek sunduk; işçilerle bağlar kurma, varolan bağları geliştirme konusunda olumlu adımlar attık.

Hayır, burada yaptıklarımızın, attığımız adımların genel bir dökümünü yapmayacağız. Elde ettiğimiz deneyimlerin genel bir dökümünü yapmaktan ziyade, bu deneyimler ışığında öne çıkan kimi noktaları belirlemek istiyoruz.

Geniş kitle katılımlı işçi-emekçi eylemlerine, hem içinde çalıştığımız kimi sendika/kitle örgütlerinin saflarında, doğru bulduğumuz sloganlar altında; hem de doğrudan doğruya illegal parti propagandası/ajitasyonu yapan küçük grupların ajitasyon/propaganda malzemelerinin bu eylemler içinde yaygınlaştırması biçiminde katıldık. Bu eylemler içinde illegal malzemelerin de işçilere-emekçilere ulaştırılmasının, eylem içinde açıkça dağıtılmasının olanaklı olduğu görüldü. Bu bağlamda görüşlerimizin daha geniş yaygınlaştırılması için, ilk anda kimin olduğu belli olmayan malzemelerin dağıtılması gibi yöntemler de kullanıldı. Bu alanda deneyimler epey çeşitlendi, zenginleşti. Kimi eylemlerde son dönemde giderek artan ölçüde, legal çalışmanın olanaklarından da yararlanıldı.

Evet, geniş işçi kesimlerine, onların eylemlerine katılmak ve kendi görüşlerimizi yaygınlaştırmak için elimizde

varolan çeşitli yol ve yöntemler var; atılan adımlarla işçileri etkileme yolu da açık... Bu bağıntıda görevimiz bu yol ve yöntemleri daha da zenginleştirmek, işçilerin eylemlerine daha aktif müdahalede bulunmak ve onların önünde gitme görevini daha yaygın biçimde gerçekleştirmek.

Bu alanda daha çok iş yapmak; çalışmayı zenginleştirmek mümkün.

İşçi sınıfının bizim dışımızda gelişen eylemlerine katılma, müdahalede bulunma bağıntısında ise grev ve direnişteki işçilerin, dışardan da gelse, her türlü desteğe açık olduklarını; sendika ağalarının bir bölümünün dışardan gelenlerle işçilerin temasını kesme girişimleri olduğunu ancak bu tür girişimlerin işçilerle buluşmayı bir çok halde engelleyemediğini gördük. Elbette dışarıdan müdahale işçilerin örgütlenmesinde yeterli değil, fakat işçilerle temas kurmanın en verimli yollarından biri bu. Bundan çıkardığımız sonuçlardan birisi işçilerle bağ kurmak için –eğer işçilerin eyleminde özel bir etkide bulunamıyorsak; eğer eylem bizim dışımızda gelişiyor ise– dışarıdan müdahale yolu açık... En geri bilinçli işçiler bile, kendi somut güncel talepleri için ortamı oluştuğunda mücadele ediyor ve bu mücadeleye destek veren insan ve gruplara açık.

Bu çalışmada legal çalışmanın olanaklarından yararlanmanın ve verimli sonuçlar almanın mümkün olduğunu da deneyimlerimiz bize gösteriyor. Deneyimlerimiz bu alanda daha fazla verim elde etmek için daha çok iş yapmamızın gerekli olduğunu gösteriyor.

DAHA FAZLA VERİM İÇİN: DAHA SOMUT!

İşçiler arasındaki çalışmalarda; işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesinin doğrudan bir parçası olunduğunda, onların çok somut sorunlarında onlarla birlikte olunduğunda, işçiler ve emekçilere doğruları aktarmak için çok daha elverişli koşulların ortaya çıktığını gördük, görüyoruz. O zaman, dışardan birilerinin değil, kendilerinden birilerinin kendileri ile konuşması durumu ortaya çıkıyor. Komünist hareketle, işçi-emekçi hareketinin ayrı yollarda yürümesi durumu, bu gibi hallerde ortadan kalkıyor.

Buradan çıkaracağımız sonuç; mümkün olduğu ölçüde, gücümüzü zorlayarak işçilerin ve emekçilerin mücadelesinde onların somut sorunlarının, taleplerinin sahiplenilmesi, onlarla birlikte savunulması, omuz omuza mücadele edilmesine daha fazla ağırlık verilmesi gerekiyor. Biz çok somut sorundan yola çıkarak, çok somut konularda mücadelenin içinde/önünde yer alarak, işçiler ve emekçilerin ayrılmaz bir parçası olarak davranırsak, öncülük rolünün gereğini gerçekten yerine getirmiş oluruz. Yapılması, daha çok yapılması gereken iş daha fazla işçi sınıfının içine girmek; genel siyaset değil, işçinin ihti-

yacını duyduğu somut sorunları ve talepleri çerçevesinde daha fazla yoğunlaşmak! Anda ihtiyacını duyduğumuz en önemli şeylerden birisi budur.

Geniş kitle katılımlı eylemler dışında, öncelikle devrimci grupların dar çevreleriyle yaptıkları kimi eylemlere de kendi ajitasyon-propagandamız temelinde katılmaya çalıştık. Kimi durumlarda hatta dayanışma göstermeyi belirleyici önemde bulduğumuzdan ajitasyon-propaganda serbestliğinin olmadığı kimi eylemlere de katıldık.

Bu bağlamda bizzat kendimizin düzenlediği kimi korsan eylemlerde, küçük bir güçle geniş bir ajitasyon yapılabileceğini gördük. Korsan eylem bağlamında, başkalarının yaptığı eylemlere katılmaktansa, imkân olduğu yerde kendi eylemimizi koymanın daha güvenlikli olduğunu da gördük.

Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da bu tür çalışmaları zenginleştirerek sürdürmek görevimiz.

DAHA FAZLA VERİM İÇİN: DAHA FAZLA SÖZLÜ AJİTASYON!

Yaptığımız başarılı ve yaygın ajitasyon-propaganda faaliyetleri oldukça geniş bir işçi kesimi içinde bizim ve görüşlerimizin belirli ölçülerde tanınmasına hizmet ediyor; örgütlenme faaliyetine temel yaratıyor. Sayısı yüzbinlerle ifade edilebilecek bildiri, kuşlama vb. yaratıyor, dağıtıyor; çok değişik araçlarla sözlü ajitasyon-propaganda yapıyoruz. Ancak bu çalışma ile elde edilen verim karşılaştırıldığında belirli bir orantısızlığın olduğunu da tespit ediyoruz.

Bundan çıkarılacak sonuç kuşkusuz propaganda-ajitasyon faaliyetlerinden kısıntı yapmak değil... Bunları yine yapmak durumundayız... Ancak bizim bu çalışma yanında özellikle bizzat sözlü ajitasyona ihtiyacımız var. Deneyimlerin gösterdiği şey; içinde bulunduğumuz süreçte yazılı propaganda-ajitasyon ağırlıklı çalışmadan çok, bizzat insanlarla yüzyüze gelmeyi gerektiren sözlü ajitasyon ağırlıklı çalışmaya –daha fazla– yönelmemiz gerek. Bu tür bir çalışmayı geliştirmemiz bizim örgütlenme çalışmamızdaki verimimizi artıracaktır.

Örgütleme için birebir sözlü ilişkiler ve uzun süreli, düzenli, sistemli, planlanmış ilişkiler gerekiyor. Ve kuşkusuz örgütlenme açısından sonuç almada esas olan dışardan müdahale değil, içerden biri olarak müdahaledir. Biz buna ağırlık vermeliyiz.

Örgütlemede kısa süre içinde büyük başarı hayallerine kapılmadan, planlı, bilinçli bir faaliyet gereklidir. Bolşevizmi işçi sınıfı ile buluşturmada biz ne yılgınlığa kapılmadan, uzun süreli ve sabırlı bir çalışma ile attığımız adımları geliştirme, zenginleştirme görevimizi yerine getireceğiz.

Mutlaka!

Ağustos 2005 ■

KADINLARIN KURTULUŞUNA İLİŞKİN

Tezler

Aşağıda Avusturya Komak-ML'nin "Önemli Temel Belgeler" adlı broşürü içinde yeralan Kadınların Kurtuluşuna İlişkin Tezler'ini yayınlıyoruz. Tezler Avusturya'daki kadınların durumlarını temel almakta ve kadınların kurtuluş mücadelesine marksist-leninist/devrimci bir perspektifle yaklaşmaktadır. Marksizm-Leninizmi temel alması ve kadınların kurtuluş sorununa bu bakış açısıyla yaklaşması bağlamında ortak çıkış noktasına sahip olduğumuzu tespit ediyor ve bu tezleri okurlarımıza tanıtmak istiyoruz. Avusturya gibi ileri kapitalist ülkelerdeki durum ile Kuzey Kürdistan-Türkiye arasında önemli farkların olduğu ve bunun kadınların kurtuluşu sorununa ilişkin görevlerimizin tespitine de yansıdığı açıktır. Fakat, bu sorunun bir yanıdır. Diğer taraftan tezler, Avusturya gibi ileri kapitalist ülkelerde dahi kadınların toplumsal eşitliğinden uzak olunduğunu ve en önemli engelin bizzat pederşahi-kapitalist sistem olduğunu gayet iyi biçimde gözler önüne sermekte, gerekçelendirmektedir. Okurlarımızı kendi ülkelerimizdeki durumla karşılaştırmalı olarak bu tezleri incelemeye ve tartışmaya çağırıyoruz. — YAZI KURULU

Tezler kapitalist ülkelerdeki kadınlara, esas olarak da Avusturya'ya ilişkindir. Dünya çapında kadınların büyük çoğunluğu çok daha geri koşullarda yeni sömürge ülkelerde yaşamaktadırlar ve çok daha farklı sorunlarla karşı karşıyadırlar.

Pederşahilik ve burjuva-kapitalist toplumlarda kadınlar

1. Pederşahilik kapitalizmden çok daha eskidir; toplumun sınıflara bölünmesiyle ortaya çıkmıştır (bkz. Engels, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni). Pederşahilik, erkeğin iktisadi, toplum ve aile içindeki egemen konumundan kaynaklanan erkeklerin kadınlar üzerlerindeki gerçek toplumsal egemenliğidir.

2. İnsanların sınıf toplumundaki konumları olduğu kadar, cinsler arasındaki her türden iş bölümü de biyolojik farklılıklardan değil, ekonomik ve siyasi koşullardan doğar.

3. Kadınların köleleşmesinde tayin edici önemi pederşahi aile kurumu taşır. İnsan-

ların birbirleriyle girdikleri sosyal ilişkiler ve geçimlerini nasıl sağladıkları, egemen olan özel mülkiyet koşulları tarafından belirlenmiştir. Sınıflı toplumların ortaya çıkmasından bu yana kadınlar, toplumsal olarak boyun eğmeye zorlandıklarından, her seferinde sözkonusu olan sınıf toplumunun biçimiyle yakın bağ içinde olan pederşahi ilişkilere maruz kalmaktadır.

4. Kapitalizm öncesi toplumlarda aile de bir üretimbirliği oluştururken, kapitalizm ve sanayi devrimi hemen hemen bütün üretici faaliyeti aile dışına çıkarmış, fabrikaya taşımış ve böylelikle aileyi salt bir yeniden üretim birliğine dönüştürmüştür.

5. Gelişen kapitalizmin sürekli yeni, ucuz işgücüne olan talebi, kadınların ev içine ve ev işlerine mahkum edilmesine ilişkin binlerce yıllık geleneği delik deşik etti ve onları kitlesel olarak kapitalist üretime çekti. Böylelikle kadınların kurtuluşunun maddi temellerinin bir bölümü yaratılmış oldu (öncelikle kendi geliri olması ve böylelikle toplumsal kararlara katılma olanağının olması, ve bunun yanısıra çocuk yuvaları, işletme kantinleri vs.). Fakat, pederşahiliğin ekonomik temeli olarak aile burjuvazi tarafından siyasi olarak sağlamlaştırıldı.

6. Bugünün eskiden kalma pederşahi aile ve toplum yapıları çoğunlukla feodalizmin artıklarıdır ve esasen bütün insanların özgürlüğü ve eşitliğine dair burjuva taleplere uygun değildir.

7. Kadın hareketi, burjuvazinin insan hakları için siyasi mücadelesi ve 18. yüzyıldaki burjuva devrimlerle birlikte bağımsız bir akım olarak ortaya çıktı.

Burjuva kadın hareketinin temel talebi yasalar önündeki eşitliktir. Daha Fransız devrimi sırasında ama, daha radikal taleplerle emekçi kadınların kendi akımlarını yaratma yönünde ilk adımları olmuştur. Onlar, binlerce yıllık pederşahiliği, erkeklerin toplumsal egemenliğini – hem de salt aristokratların değil– sorguluyorlardı.

8. 19. yüzyılın ilk, yoğun erkek egemen işçi hareketi (1. Enternasyonal) içinde proleter kadın hareketinin pozisyonu çok zordu. İşçi hareketi içindeki derin kök salmış pederşahi, erkek şovenisti tavırlara karşı çetin bir mücadele yürütülmek zorundaydı (örneğin, kadınların çalışma hakkının kabul edilmesi için mücadele, kadınların kongrelere delege olma hakkı için mücadele). Bu "çocuk hastalıkları" işçi hareketi içinde bugüne dek tam olarak aşılmış değildir.

9. Burjuva kadın hareketinin ana talepleri bugün Avrupa'da büyük ölçüde gerçekleşmiştir. Kadınların formel yasal eşitliği yasalarda yeralmaktadır ve Avusturya'da – her ne kadar sonuç almak zor olsa da– yasal yoldan dava edilebilmektedir. Toplumsal gerçeklikte ise, kadınlar pederşahi ve ekonomik baskı yapısallığı nedeniyle haklarını elde edememekte ve böylece varolan haklardan faydalanamamaktadırlar. İşçi kadınlar ve diğer emek-

çi kadınlar aşağılanmakta ve katmerli baskılara maruz kalmaktadırlar. Onlar sermaye tarafından daha fazla sömürülmekte ve "geleneksel" olarak ücret ödenmeyen yeniden üretim işlerinin en büyük bölümü ve aşağılanmanın binbir çeşidi sırtlarına yüklenmektedir.

10. Tipik kadın ve erkek meslekleri ayrımını ortadan kaldırma yönündeki çeşitli sosyal demokrat girişimlere rağmen, kızların ve kadınların çoğunluğunun gerçek mesleki yaşam çizgileri fazla değişmemiştir (kuaför, sekreter, tezgahtar, band işçisi, bakıcı). Ve tam da bu meslekler aynı bundan 50 yıl önce olduğu gibi en kötü ücretlendirilen mesleklerdir.

11. Her kapitalist işletmede erkekler daha hızlı kariyer merdivenini tırmanmakta, yönetici görevlere daha kolaylıkla gelmekte ve daha az yarım gün çalışmaktadırlar.

12. Tüm siyasi ve iktisadi kamu yaşamında (burjuva partiler, tüm alanlarda adaylıklar, sendika ve işçi odaları gibi temsil kurumlarında, iktisat ve araştırmada) kadınlar çok belirgin olarak azınlıktadır ve seviye yükseldikçe bileşimler de erkekleşmektedir.

13. Ev işleri, özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında, işçi sınıfının yaşam seviyesinin yükselmesiyle aile dışına taşındı (görece ucuz giysi, hazır yemek/fast food, hasta bakımı, yaşlı bakımı...), toplumsallaştırıldı (işletme kantinleri) ve teknik yeniliklerle zaman kısaltıldı (çamaşır makinası, süpürge makinası, mikrodalga fırın). Fakat kalan işlerin büyük çoğunluğunu hâlâ kadınlar yapıyorlar. İşi kolaylaştıran teknik araçlar nedeniyle yeniden üretim masrafları da arttı (makinaları satın alma gücü olmalı), bu da işçi ailelerinde "çift gelirlilik"i ekonomik bir zorunluluk haline getirdi.

14. Esnekleşme, ücretlerin düşürülmesi ve sosyal kısıtlamayla işçi sınıfının yaşam seviyesinin düşürülmesiyle gerekli ev işlerinde bir artış olmakta ve artan ölçüde kadınlar bu işleri üstlenmeye zorlanmaktadır. Burjuvazinin iş pazarı politikası açısından da, kadınları konjonktüre bağlı olarak üretime çekme ya da geri, "aile ocağı"na gönderme çıkarı vardır, onlar sanayi yedek gücünün önemli ve sürekli bir parçasıdırlar.

15. Biz her yeri kapsayan çocuk bakımı ağının oluşturulmasından çok uzağız ve eğilim daha da gerileme yönündedir. Bazı yerlerde ucuz çocuk bakım kurumları olsa da (kreş, çocuk yuvası, çocuk kulübü, gençlik merkezleri), bunlar kadınların neredeyse tek başına çocuk bakımından sorumlu görülmesini değiştirmemektedir.

16. Aile içinde pederşahi baskılar: Boşanma hakkı ve aile hukukunda formel yasal eşitliğe rağmen birçok ailede eşler arasındaki eşitlik hiç de sözkonusu değildir ve

gelenekler ve çoğunlukla ekonomik olarak daha güçlü olmasından dolayı önemli kararlarda erkek kendi egemenliğini dayatmaktadır.

17. Göçmen kadınlar, pratikte daha çok kadınları vuran ırkçı özel yasalar nedeniyle daha da baskılanmaktadırlar (örneğin, boşanmayla oturma iznini kaybetmeleri).

18. Cinsel baskılar: Kadın ve erkek arasındaki cinsel davranışlar geleneksel olarak erkekler tarafından belirlendiği için ve diğer taraftan erkekler kapitalist toplumda ekonomik egemenliğe sahip olduklarından, en demokratik burjuva toplumlarında bile cinsel eşitlik değil, kadınların baskı altına alınması sözkonusudur.

19. Kadın vücudu pederşahi erkek cinselliğinin objesi olarak fetiş haline getirilmekte ve reklam, medya ve diğer bilinç belirleyen araçlarla herhangi bir ürünün pazarlanması için kullanılmaktadır. Bu ve cinsel baskı cinsiyetçiliğin, erkek şovenizminin ve erkekler tarafından belirlenen kadın resminin durmadan pekiştirilmesine yolaçmaktadır.

20. Son yıllarda genel kabul gören, toplumsal olarak dayatılan kadın resmi burjuva propagandayla yeniden ve güçlü olarak "yeni dişilik" yönünde geliştirilmekte ve başarılı bir şekilde pazarlanmaktadır. Cinsler arasındaki farkın bu şekilde vurgulanması kadın hareketinin ve genelde işçi hareketinin zayıflığıyla yakından ilişkilidir.

21. Emperyalizm, seks turizmi, kadın ticareti: Emperyalizm 20. yüzyılın sonunda seks turizmini cinselliğin pazarlanması amacıyla yeni kitlesel bir olguya dönüştürdü ve modern köleliğin bir biçimi olarak örgütlü kadın ticaretini yeniden canlandırdı.

Kadınların kurtuluşunun yolu

22. "Kadınların özgürlüğü genel özgürlüğün bir ölçütüdür." (Fourier)

23. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet varolduğu sürece, ya da başka deyişle, sınıflı toplum varolduğu sürece, bir bütün olarak işçi sınıfını baskılamak amacıyla sermaye bilinçli olarak, kadın ve erkek işçiler arasında ayrım yapacak, onları bölecektir. (bkz. 8-21. Tezler)

24. İşçi kadınların ve diğer emekçi kadınların kurtuluşu için kapitalist ve pederşahi baskı ve sömürünün yokedilmesi gereklidir. Kadınların kurtuluşu ancak bütün insanlığın kurtuluşuyla mümkündür. Toplumsal koşulların proleter devrimle tamamen altüst edilmesi olmaksızın bu mümkün değildir.

25. Kadın kitlelerinin devrimci mücadelelere katılması onun başarısının vazgeçilmez önkoşuludur.

26. İşçi kadınların yanısıra tüm emekçi kadınların pederşahi kapitalizmin yokedilmesinde çıkarı vardır, ancak sosyalizm pederşahiliğe karşı sürekliliği sağlanmış adımlar atabilir.

27. Sosyalizmde, kadınların ve onlarla birlikte tüm insanların gerçek kurtuluşuna varmak için, sınıfsız topluma varmak için, adım adım maddi ve ideolojik temeller kazanılmaya çalışılacaktır.

28. Sosyalizmde üretim araçlarının toplumsallaştırılmasıyla kapitalist sömürü yokedilecektir. Toplumun tüm çalışabilir üyelerinin eşit olarak toplumsal üretime ve yeniden üretime katılmasının sağlanmasıyla erkeğin ekonomik egemenliği tasfiye edilecektir.

Ev işlerinin ve çocuk bakımının mümkün olduğunca en fazla toplumsallaştırılmasıyla ve erkek şovenizmine ve seksizme karşı bilinçli ideolojik mücadeleyle aile içindeki sömürü ortadan kaldırılacak ve kadınlarla erkeklerin sosyal rolleri kökten değiştirilecek ve dengelenecektir. Bu arada pederşahi aile çözülecek ve birlikte yaşam biçimlerinin gerçekten değişmesi sağlanacaktır.

29. Kadınların tam kurtuluşu sınıfsız bir toplumun –komünizmin– önkoşuludur.

Komünistlerin görevleri

30. Proleter kadın hareketi burjuva kadın hareketinden farklı olarak, toplumun sosyal sınıflara bölünmüş olduğundan ve ekonomik koşulların tüm toplumsal üstyapıyı ortaya çıkarıp yeniden ürettiğinden yola çıkar.

31. Bizler proleter kadın hareketini güçlendirmek ve onun inşasına katılmak zorundayız.

32. Proleter kadın hareketi, egemen sınıfın (pederşahi de dahil olmak üzere) verili koşullardan çıkar sağladığı ve bu nedenle proleter devrimle devrilmesi gerektiğinden yola çıkar.

33. Emekçi kadınları devrim için seferber edebilmek için en başından itibaren –işçi sınıfı içinde de– erkek şovenizmine karşı mücadele yürütmek; kadınların daha fazla baskı altında oluşunu mahkum etmek ve buna karşı mücadele etmek zorundayız.

34. Sovyetler Birliği'nin 1917 Sosyalist Ekim Devrimi ve 1956'dan sonra Çin Kültür Devrimi kadınların gerçek kurtuluşunun adımlarına ilişkin zengin bir deneyim hazinesi sunmaktadır; bu hazinenin daha da değerlendirilmesi, kavranması ve savunulması gereklidir.

35. Reformlar için mücadele: Proleter kadın mücadelesi emekçi kadınların, sistem içindeki iyileştirmeye yönelik taleplerini sahiplenmelidir. O, kadınların eşitliğine ilişkin yasaların gerçekten uygulanması için en ön cephede mücadele etme-

lidir. Bunu yaparken, komünistlerin görevi, kapitalizmde uygulanmasının sınırlılığını göstererek bu talepleri ve reformları sosyalizm perspektifiyle birleştirmektir.

36. Bu reform çabalarında görevlerden biri de, sendikalarda, yasal temsilciliklerde ve işçi sınıfının birliklerinde kadınların ağzını açma cesaretini kıran erkek hakimiyetine karşı mücadele etmek ve emekçi kadınların daha büyük bölümünün yönetici organlarda yeralmasını sağlamak için mücadele etmektir.

37. Reformizme karşı mücadele: İşçi sınıfı hareketinin içinde olduğu gibi proleter kadın hareketi içinde de, daha iyi bir toplum yolunu varolan sistemin adım adım iyileştirilmesinde gören güçlü bir reformist akım vardır.

Somut talepler için mücadelede reformist güçlerle eylem birlikleri kurmamıza rağmen, bizler, bu yolun toplumun kalıcı biçimde değiştirilmesine değil, çıkmaza götürdüğünü gösteririz.

38. Burjuvaziden daima dönemsel tavizler ve reformlar kazanılabilinir. Fakat o, kendi egemenliğinin bir temel direği olarak pederşahiliğin temelden sorgulanmasını engellemek isteyecektir.

39. Burjuvazinin siyasi temsilcilerinin bir bölümü ve işçi aristokrasisi işçi ve emekçiler için reform politikası propagandası yapmaktadırlar. Bunu yaparken, reform mücadelesinin devrim mücadelesi için okul olmasını engellemek için vurguyu yukardan inecek reformlara yapmaktadırlar. Biz ise tabandan mücadele birliğini teşvik ederiz.

Örgütümüz içindeki özel görevlerimiz

40. Kadınların kurtuluşu için mücadele kapitalizme karşı önemli bir mücadele cephesidir. Bu nedenle biz, emekçi kadınların antikapitalist/ sosyalist yönelimli, devrimci yolun önemli bir rol oynadığı birliklerini yaratır ve/veya oluşturulmasını teşvik ederiz.

41. Biz, kadınların kendi örgütlenmelerini yaratmasını teşvik ederiz; diğer taraftan ama, kadınların üzerindeki özel baskıya karşı mücadelenin ve kadınların kurtuluşu için mücadelenin tüm örgütün görevi olduğu bilincimizdedir.

42. Örgüt içinde özellikle erkekler, cins ayrımına dayalı görev bölümünü (bulaşık yıkamak, kahve pişirmek, temizlik) değiştirmeye ve bilinçli olarak ev işlerinin paylaşılması ve annelerin çocuk bakımındaki yüklerinin hafifletilmesine dikkat etmek zorundadırlar.

43. Kadınlar hem ideolojik inşada ve özellikle de yönetici görevler için bilinçli bir şekilde yüreklendirilmeli ve teşvik edilmelidir.

(Mayıs 2004, KOMAK - ML) ■

Ermeni soykırımı hakkında kimi düşünceler...

2005 yılının Ermeni soykırımının 90. yılı olması ve bu konuda gerek Ermenilerin her sene yapılan etkinliklerden daha fazla etkinliklerde bulunması, gerekse de konu üzerine Türk devletinin siyasi ve diplomatik alandaki temsilcileri tarafından yoğun biçimde tartışılması "sol", devrimci kesimleri de bu konuda tavır takınmaya zorladı.

Genel düzlemde ele alındığında, tavır takındıkları yerde devrimci örgüt ve gruplar soykırımın varlığını kabul edip lanetlemektedirler. Fakat devrimci örgüt ve gruplar gerek sorunun çözümünün nasıl olacağı konusunda gerekse de sorunun önemi konusunda genel laf etmekten öteye geçmemektedirler. Burada kimi istisnaların varlığının bilincinde olduğumuzu, ama bu istisnaların kuralı değiştirmediğini, bu tespitimizin de genel olana yönelik olduğunu vurgulayalım.

Soykırımın tarihi bir gerçeklik olduğunun kabul edilmesi ve bu barbarlığın lanetlenmesi olumlu bir tavırdır. Bu olumlu tavır ama sorunun önemini kavrama ve doğru çözümünü sunmaya kadar ilerletilmediği yerde eksik bir tavıra dönüşmekte ve sonuçta sorunun çözümüne verilen cevaplar da yanlış cevaplar olmaktadır.

Her şeyden önce bilince çıkarılması gereken düşünce, soykırım meselesinin sadece 24 Nisan'dan 24 Nisan'a, her sene bir kez ele alınacak bir sorun olmadığıdır. Sorun, geçmişte kalan "tarihi bir haksızlık" değildir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi ve emekçiler arasında proleter enternasyonalist yaklaşımı egemen kılmak isteyenlerin görevi, soykırımı meselesini sürekli bilinçte tutmak ve Türk şovenizmine ve bu temelde yükselen Ermeni düşmanlığına karşı da sürekli biçimde mücadele etmektir. Bu temelde soruna yaklaşmayanların doğru bir yaklaşım içinde olduğunu söylemek zordur.

Soykırımı lanetlemek ve Türk devletinin soykırımı kabul etmesini istemek de iyidir. Fakat soykırımda sorumlu ve suçlu olanların tespiti de doğru yapılmak zorundadır. Bu bağlamda esas sorumlu ve suçlunun Osmanlı/Türk devleti olduğu açıktır. Suç ortakları arasında emperyalist ülkelerin olduğu da, özellikle de Alman emperyalizminin doğrudan işin içinde olduğu da açık olgular arasındadır.

Bu olgulara rağmen Türk ve Kürt

ulusundan işçilerin, köylülerin, emekçilerin de, soykırıma karşı çıkmadıkları ölçüde, Osmanlı/Türk devletinin planlarının uygulayıcıları oldukları ölçüde soykırımdan sorumluluk, suçluluk payları olduğu da tespit edilmek zorundadır. Bu tespitin doğal bir sonucu da, Türk ve Kürt ulusundan devrimciler başta olmak üzere, soykırımda yer alan tüm milliyetlerden devrimcilerin "kendi ulusu, milliyeti" adına Ermeni ulusundan özür dilemesi, soykırımcıları lanetlemesi ve soykırımın kabul edilmesinin beraberinde getirdiği sonuçları kabul etmesidir.

Sorunun çözümünün değişik ulus ve milliyetlerden işçi-emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde ve devrimle olacağını savunmak iyidir, devrimci bir tavırdır ve bu bağlamda doğrudur. Ama sorun soykırım sorunu olduğunda, devrimin bu konudaki çözümünün ne olacağının da açıklığa kavuşturulması gerekir.

Soykırım meselesi ile bağıntılı da olsa evet Ermeni ulusal sorunu sözkonusudur. Fakat ulusal sorunun devrimle çözüleceğini söylemek yetmez. Bu somutta ulusal sorunun doğrudan bir parçası olan Batı-Ermenistan'ın Ermenilerin yerleşimine açılıp açılmayacağı, Ermenilerin geri dönme, yerleşme hakkının önündeki engellerin kaldırılıp kaldırılmayacağının, bunun doğal bir sonucu olarak da eğer Ermeniler geri dönüp Batı Ermenistan'a yerleşirse ve kendi kaderini tayin etme hakkını kullanmayı isterse, Batı Ermenistan'ın ayrılma hakkının kabul edilip edilmeyeceği vb. sorunların açıklığa kavuşturulması gerekir. Bu yaklaşımlar soykırım sorununa yaklaşımdaki ayırt edici temel sorunlardır.

Bu konularda doğru bir tavıra sahip olmayanların, soruna doğru bir çözüm getiremeyeceği başından bellidir. Türkiye devrimci hareketinde egemen olan yaklaşım da doğrularla yanlışların içiçe geçtiği bir yaklaşımdır.

"DEVRİMCİ HALKIN BİRLİĞİ"NİN TAVRI...

Yanlış yaklaşımın bir örneği "Devrimci Halkın Birliği" (DHB) gazetesinin takındığı tavırdır. "TC devleti: Irkçılık ve Ermeni soykırımı ve devrimci çözüm" başlıklı yazıda soykırımın varlığı kabul edilip Osmanlı/Türk devleti teşhir edilmektedir. TC'nin yaklaşımının da soykırımcı ve inkârcı olduğu tespit edilmektedir. Hatta işin içinde emperyalist güçlerin olduğu da hatırlatılmaktadır...

Ermeni ulusunun soykırımla TC devleti içinde bir küçük azınlık konumuna düşürüldüğü de doğru olarak tespit edilmektedir.

İyi, güzel de sorun Ermeni soykırımı meselesinde sorunun çözümüne gelince işler ters yöne doğru sapmaya başlıyor.

"Ermeni sorununda devrimci çözüm ne olmalıdır?" ara başlığı altında kendilerine göre "çözüm" getiriyorlar. "Çözüm" olarak öne sürdükleri yaklaşımın (sayfa 22) hemen hemen tümü ve keli-

mesi kelimesine Garbis Altınoğlu'nun Mayıs 1998 tarihli bir yazısında takındığı tavırdır. (Sözkonusu bu tavır, Garbis Altınoğlu tarafından 25-26 Nisan 2005 tarihli yazısından da aktarılan bir tavırdır. Bu yazı hem internette hem de Kızıl Bayrak gazetesinin 14 Mayıs 2005 tarihli 19. sayısında yayınlanmıştır.)

Bu durumu gözönüne alarak kendimizi "Devrimci Halkın Birliği"nin İbrahim Kaypakkaya'ya atfen sorunun geçmişte kalan bir "tarihi haksızlık" olduğu sorununa tavır takınmakla sınırlıyoruz. Garbis'in tavrına getireceğimiz eleştiriler "DHB"nin tavrının da eleştirisi olarak kabul edilmelidir.

"DHB"'nin yazısının son bölümünde, İbrahim yoldaşın bilinen Lozan Anlaşması hakkındaki tavrı aktarılır ve bu tavır "tarihi haksızlığın" "günün meselesi olmaktan çıktığı" düşüncesine onay, ispat olarak sunulur.

"DHB"nin yazısının son paragrafı tamamıyle şöyledir:

"Aslında Ermeni sorununda Kaypakkaya yoldaşın bu söylemleri biz komünistlere düstur olmalıdır. Osmanlı İmparatorluğunu Ermeni soykırımı yaptığı ve bir ulusu yok etmeye yöneldiği ortaya konularak yapılana katliamlar ve haksızlıklar birlerce kez kınanarak mahkûm edilsin ve yapılan vahşetten dolayı Ermeni halkı özür dilensin. Bunun ötesinde, küçük-burjuva ulusalcılarına ve idealist burjuva profesörlerine yaraşır tartışmalarla uğraşılar: sıla özlemi / hasret / özlem eğilimleri vb. gibi içine girilerek, Ermeni milliyetçiliğine ve halkları bir birine düşman eden yanlış eğilimlerden ve tutumlardan uzak kalınarak, proleter enternasyonalist çizgi egemen kılınsın." (agd, sayfa 22) (yazım hataları orijinalindedir)

Evet, tüm bunlar proleter enternasyonalist tavrın egemen kılınması isteğiyle savunulmaktadır. Bu istek ve amaç iyi de, savunulanlar bu isteğe ve amaca uygun değil.

En başta söylenmesi gereken şey, "DHB"nin Ermeni soykırımı meselesini "günün meselesi olmaktan çıkmış" "tarihi bir haksızlık" olarak göstermesi yanlıştır.

Sorun, sadece soykırımın lanetlenip mahkûm edilmesi ve Ermeni halkından özür dilenmesiyle çözülecek bir sorun değildir. Yazıda kimin özür dilemesi gerektiği açık olmasa da, kuşkusuz ki Ermeni halkından özür dilemek önemli bir adımdır, ama yetersizdir. Ermenilerin, özellikle de diaspora Ermenilerinin Batı Ermenistan'a özlemlerini, taleplerini gözönüne almayan; bunu halkları birbirine düşman eden bir eğilim olarak gören yaklaşımlar, varolan düşmanlığı ortadan kaldırabilecek yeteneğe sahip değildirler, olamazlar da. Bu ise proleter enternasyonalist çizgiyi egemen kılmanın değil, varolan düşmanlıkların sürdürülmesine hizmet eder.

Milliyetçiliğe karşı mücadele adına Türk şovenizminin Kürt milliyetçiliğine taviz verdiği ve diaspora Ermenilerinin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme

ve kaderini tayin hakkının reddedildiği bir tavır içindedir "DHB". Bunun nasıl olduğunu aşağıda Garbis'in tavrından (bu tavır "DHB"nin kendi tavrı olarak sunduğu tavırdır, kimin kimden aldığı da aslında önemli değildir) somut olarak göreceğiz.

GARBİS ALTINOĞLU'NUN TAVRI...

Garbis, yazısına "Giriş ve bir eleştiri" ara başlığıyla başlamakta ve yazıda neyi ele alacağını şöyle açıklamaktadır:

"Bu yazıda Ermeni jenosidi sorununa genelde nasıl yaklaşılması ve bu sorunun günümüz siyasal konjonktürü içinde nasıl ele alınması gerektiği üzerinde durulacak." (Kızıl Bayrak, sayı 19, 14 Mayıs 2005, sayfa 18) (Garbis'ten tüm alıntılar Kızıl Bayrak, sayı 19 sayfa 18-19'dan aktarılacaktır. Kızıl Bayrak'ı okuyamayanlar ise internete bakabilirler.)

Bu girişten sonra "bir eleştiri" yöneltmektedir. Eleştirinin muhatabı "Türkiye devrimci hareketi" özellikle de Türk ulusundan "sosyalistler, devrimciler"dir. Somut olarak örgüt ya da grubun adı verilmediğinde kimsenin pek üzerine almadığı kimi genellemeler yapılsa da, Ermeni soykırımı, sorununun ele alınmasının öncelikle Türk ulusundan devrimcilerin, sosyalistlerin görevi olduğu yaklaşımı doğru bir yaklaşımdır. Bazı istisnalar dışında Türkiye devrimci hareketinin "Ermeni soykırımı ve Ermeni sorunu konusunda bir çeşit sessizliğe gömülmüş olduğu" da kabul edilebilir bir tespittir. Garbis şu tespitleri de yapmaktadır:

"Oysa bu sorun, önüne Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini devrimci bilinçle donatma ve onların savaşımını geliştirme görevini koyan/ koyması gereken bu hareketi ve onun bileşenlerini doğrudan ilgilendirmektedir; yani sadece büyük bir felaket yaşamış olan ezilen bir ulusla ya da ondan geride kalan bir toplulukla enternasyonalist dayanışma içinde olmanın çok daha ötesinde bir anlam taşımaktadır. Taşımaktadır, çünkü Türk egemen sınıfları ve askeri kliği hem kendileri adeta bir Ermeni düşmanlığı (ve kısmen bir Rum düşmanlığı) ile yoğrulmuş ve hem de ezilen sınıfları da onyıllardır bu temelde 'eğitmiş' ve onları da bir ölçüde kendilerinin suç ortağı kılmışlardır. Öyle ki, Ermeni halkının büyük bir bölümünün yokedildiği ya da yurtlarını terketmek zorunda kaldığı 1915-16 olaylarının üzerinden 90 yıl geçtiği halde egemen sınıfların sürdürmekten vazgeçmediği Ermeni düşmanlığı söylemi, Türk işçi ve emekçilerinin görece geri kesimlerini hâlâ etkisi altında bulundurmaktadır. Dolayısıyla, bu alanda verilecek ve verilmesi gereken savaşım, Türk işçi ve emekçilerinin egemen sınıfların ideolojik-siyasal boyunduruğundan kurtarılması bakımından son derece büyük bir önem taşımaktadır." (aynı yerden)

Türk işçi ve emekçilerinin Türk şovenizminden, Türk egemen sınıflarının ideolojik-siyasal egemenliğinden kurtarılması gerektiği, Ermeni soykırımına ve Ermeni düşmanlığına karşı mücade-

lenin bunda önemli bir rol oynadığı, oynayacağı; bu açıdan da "Ermeni sorunu" ve soykırımının son derece büyük bir önem taşıdığı doğrudur.

Bu doğruya bir de en başta diaspora Ermenilerinin ve Doğu Ermenistan'a yerleşip Batı Ermenistan'a dönme istek ve talepleri olan Ermenilerin varlığı; soykırımın tüm sonuçlarıyla birlikte kabulü için sürekli bir mücadelenin varlığı eklendiğinde, karşımıza soykırım ve Ermeni sorununun varlığı ve bunun sadece geçmişteki bir sorun değil, günümüzün de bir sorunu olduğu, güncel olduğu gerçeği çıkmaktadır.

Aslında Garbis, Türkiye devrimci hareketine yöneltti̇ği eleştiride ve sorunun önemini anlatırken, sorunun varlığını, güncelliğini teslim etmektedir. Yazısının devamında, Mayıs 1998 tarihli yazısından aktarma yaptığı yerde ise bu tavrına ters bir yaklaşımın savunuculuğunu yapmaktadır. Sorunu "tarihin gündeminden düşen" bir sorun olarak göstermektedir. Hem de proleter enternasyonalistlik, devrimcilik adına!

Somut eleştirilere geçmeden önce şunları vurgulamakta yarar var: Garbis ulusal sorunun gerçek çözümünün değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin ortak mücadelesiyle, devrimle gerçekleşebileceğini, sosyalizmin, proleteraya diktatörlüğünün savunuculuğunu yaptığı yerde devrimci ve doğru bir tavkınmaktadır. Fakat bu doğru tavır somut olarak Ermeni soykırımı ve soruna çözümün ne olacağına verilen cevapların otomatikman doğru olacağının, olduğunun garantisi değildir, olamamaktadır.

Ayrıca Garbis, Ermeni kökenli biri olarak değil, devrimci biri olarak bu konuda tavır takınmaktadır. Bu bağlamda bir Türk, Kürt kökenli devrimcinin görevi ile Ermeni kökenli bir devrimcinin görevlerinin farklı olduğunun bilincindeyiz ve bu gerçekliği gözönüne alıyoruz. Buna rağmen ama Garbis'in Mayıs 1998 tarihli yazısından yaptığı aktarma içinde birçok yanlış görüş var.

"Mayıs 1998'de kaleme almış olduğum 'Ermeni Sorunu Üzerine Eleştirel Notlar' adlı yazıda, 'Ermeniler için geçmiş tarihsel haksızlıkları tüm nedenleriyle birlikte ortadan kaldıracak bir çözüm'ü savunan bir yazarı eleştirirken şöyle diyordum:"

"Soykırıma uğramış olan Ermeni halkı yeniden yaşama döndürülemeyeceğine göre, yazar arkadaşımızın 'Ermeniler için geçmiş tarihsel haksızlıkları tüm nedenleriyle birlikte ortadan kaldıracak bir çözüm'ü olsa olsa, 'Batı Ermenistan' denen bölgenin Ermenilerin yerleşimine açılması ve bu bölgede bir Ermeni devletinin kurulmasına olanak verilmesi olmalıdır."(agd, sayfa 19)

Garbis Altınoğlu sözkonusu edilen yazarın talebini mantıki sonucuna götürmektedir. Ama o bunu doğru gördüğünden değil, yazarın talebinin yanlışlığını ortaya koymak için anlatmaktadır. Garbis, Batı Ermenistan'ın Ermenilerin yerleşimine açılmasını, Ermenilerin ka-

derlerini tayin etme, ayrı devlet kurma hakkının savunulmasını yanlış ve devrimci mücadeleye zarar veren, Türk devletinin işine gelen bir düşünce olarak değerlendirmektedir. Alıntının devamı şöyledir:

"Türk işçi ve emekçileri üzerinde Ermeni-karşıtı Türk ulusalcılığı ve şovenizminin önemli bir etkisinin bulunduğu, bu ulusalcılık ve şovenizmin Kürt ulusal hareketine karşı sürdürülen bölücülük demagojisiyle daha da beslendiği gözönüne alındığında böyle bir istemin ileri sürülmesi, Türk gerici egemen sınıflarının ekmeğine yağ sürmekten ve Türk işçi ve emekçileri üzerindeki zaten zayıf olan devrimci ve komünist etkiyi daha da zayıflatmaktan başka bir işe yaramaz." (aynı yerden)

Bu yaklaşım şu düşünceyle de tamamlanmaktadır:

"Öte yandan, 'Batı Ermenistan' denen bölgede, bugün esas olarak Kürt halkının yerleşik bulunduğu ve Kuzey Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş savaşının sürdüğü gözönüne alındığında, böyle bir çağrının bir başka açıdan da Türk gericiliğinin değirmenine su taşıyacağı bellidir. Böyle bir çağrı, egemen sınıflara, Kürt ve Ermeni halkları arasında bir gerilim yaratma fırsatı sunacak, Kürt halkının siyasal bakımdan daha geri kesimlerini Türk gericiliğinin demagojik propagandasının etkisine daha açık hale getirecek ve Kürt ulusal kurtuluş davasının tutarsız ve kararsız destekçilerini, daha geri bir noktaya çekilmeye özendirecektir. Türk Genelkurmayı'nın ve istihbarat servislerinin, Kürt ulusal hareketiyle Ermeniler'in sözümona Türkiye-karşıtı planları arasındaki bağlar üzerinde yıllardır psikolojik savaş yürütmekte olmaları bizlere bir şeyler anlatmalıdır. İşçilerin ve diğer sömürülen yığınların dikkatlerini toplumsal sorundan uzaklaştırmak ve ulusal soruna çekmek, hemen hemen her zaman bizim değil, burjuvazinin ve gericiliğin işine yarar. Tartıştığımız sorunda, bunun tam da böyle bir sonuç vereceğini kestirmek için herhalde, ilkokul diplomasına sahip olmak yeterli olmalıdır." (aynı yerden)

Bütünlük içinde anlaşılması için uzunca aktardığımız bu alıntıda, halkların kardeşliğini sağlama adına; devrimci mücadele adına; Türk egemenlerine karşı mücadele adına savunulanlar, gerçekte Türk şovenizminin egemenliğine "haklılık payı" vermektedir ve bu tavır yanlıştır.

Taktik olarak seçilen yol, gerçekte halklar arasındaki düşmanlığın varlığını sürdürmesine hizmet eden bir yoldur.

Türk ve Kürt ulusundan işçilerin, emekçilerin, köylülerin de Ermeni soykırımından sorumluluk ve suçluluk payları vardır. Türkler, Kürtler ve Osmanlı /Türk devletinin yönetimi altındaki müslüman olan halkların hepsinin de şu ya da bu ölçüde sorumluluk payı vardır soykırımdan.

Ermeni ulusu soykırıma maruz kalan bir ulus. Soykırımın üzerinden 90 yıl geçse de Ermeni halkının Türk ve Kürt

halkına karşı haklı bir güvensizliği var. Özellikle de Türklere karşı bir kin ve nefreti vardır. Biz komünistler her türlü milliyetçiliğe, halklar arasındaki düşmanlıklara karşıyız. Ama olguları da olduğu gibi tespit etmek zorundayız.

Türk egemenleri bu düşmanlığı her geçen gün körüklemektedir ve Garbis'in kendisinin de belirttiği gibi, Türk egemenleri işçileri, emekçileri Türk şovenizminin, Ermeni düşmanlığının etkisi altına almıştır.

Ermenilerde ise soykırımın doğrudan bir sonucu olan Türklere düşmanlık, soykırım gerçekliğinin kabul edilmemesi, Batı Ermenistan'ın ilhak ve işgal edilmesi vb. olgular, Türklere karşı tavrı belirlemektedir.

Kürtlerin Batı Ermenistan'da yaşaması ve kimilerinin Batı Ermenistan'ı Kürdistan haritası içinde göstermesi de bir başka gerçekliktir.

Bu olgulara baktığımızda kısaca vurgulamak gerekirse, Ermeni halkıyla Türk ve Kürt halkları arasında belli bir düşmanlık zaten vardır.

Devrimcilerin, komünistlerin görevi, bu düşmanlığı ortadan kaldırmak, karşılıklı olan güvensizliği yıkmak için, halklar arasındaki güveni ve birliği nasıl tesis edeceği sorusuna doğru cevap verip bunun için mücadele etmektir.

Ermeni soykırımı meselesi sözkonusu olduğunda doğru tavır nedir? En basitinden Ermeni düşmanlığına, Türk şovenizmine karşı açıktan mücadele etmek temel görevlerden biridir.

Eğer Türk hakim sınıfları kitleleri "bölücülük demagojisiyle" etkisi altına alıyorsa, devrimcilerin, komünistlerin görevi "biz bölücü değiliz" diye ortaya çıkması değildir. Tersine, Türk işçileri ve emekçilerinin ezilen ulus ve milliyetlerin ulusal hakları için mücadele etmesi; ve Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını, Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme kaderini tayin etme hakkını, tüm milli azınlıklara tam hak eşitliğini savunması için mücadele etmesi gerekir. Bunu sağlamak görevi de Türk ulusundan devrimcilere, komünistlere düşmektedir.

Türk şovenizmine karşı mücadele "biz bölücü değiliz" temelinde değil, Türk işçileri ve emekçileri başta olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin soykırım gerçekliğini kabul etmesini ve bunu lanetlemesini; soykırımın kabulünün doğal sonuçlarını, örneğin diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme, kendi kaderini tayin etme, ayrı devletini kurma hakkını savunmasını sağlama temelinde yürütülmek zorundadır.

Türk ve Kürt ulusundan devrimcilerin, komünistlerin esas görevi de "kendi" milliyetçiliklerine karşı mücadele etmesidir. Türk ulusundan devrimciler, komünistler Türk işçi ve emekçileri arasında egemen olan şoven, milliyetçi görüşlere karşı mücadele etmeden, ezilen ulus ve milliyetlere karşı tavırda proleter enternasyonalist tavrı egemen kılmadan Türkiye'de devrimi gerçek-

leştirmek ham hayaldir.

Proleter enternasyonalisti tavır da TC'nin işgal ve ilhak ettiği Batı Ermenistan'ın diasporadaki Ermenilerin yerleşimine açılmasını, Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrı devlet kurma hakkının savunulmasını gerektirir. Proleter enternasyonalisti tavır, halklar arasındaki çitlerin yıkılması için mücadeleyi öngörür.

"Türk egemenlerine şovenist propaganda imkânı verir" diyerek bilerek ya da bilmeyerek TC'nin resmi devlet sınırlarının savunuculuğu pozisyonuna düşmekle proleter enternasyonalist tavır egemen kılınamaz.

Hangi gerekçeyle savunulursa savunulsun Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve kaderini tayin hakkının reddedilmesi, Türk devletinin, egemenlerinin işine gelmekte, devletin bütünlüğünün savunulmasına hizmet etmektedir. Garbis Altınoğlu iyi bir istekle hareket etse de yanlış sonuçlara varmaktadır. Hem de devrimci mücadele adına, proleter enternasyonalisti tavrı egemen kılma adına!

Garbis, Türkiye'de Ermeni sorununun olmadığını da savunmaktadır. Sözkonusu eleştirdiği kişinin görüşünün yanlış olduğunu ortaya koymak için şunları tespit etmektedir:

"Üçüncüsü, yazar arkadaşımızı gerçekçi olmaya ve ona bugün Türkiye'de sözcüğün gerçek anlamında bir Ermeni sorununun bulunmadığını anlamaya çağırmamız gerekiyor. Kendisinin de dile getirdiği gibi, geçmişte yapılan soykırım, göçertme vb.nin sonucu olarak bugün Türkiye'de –büyük çoğunluğu metropollerde yaşayan– 50.000 dolayında Ermeni kalmıştır. Ne bu Ermeniler'de, ne de Ermeni diyasporasında ciddiye alınır bir 'Batı Ermenistana dönüş' özlemi bulunmamaktadır. Yani bugün, nasıl ABD'nde edimsel olarak bir Kızılderili sorunu yoksa, Türkiye'de de edimsel olarak bir Ermeni sorunu yoktur. Bütün bu nedenlerden ötürü, bugün 'Ermeniler için geçmiş tarihsel haksızlıkları tüm nedenleriyle ortadan kaldıracak bir çözüm' çağrısı, teoride saçma ve hatalı, pratikte ise gerici siyasal rol oynayacak bir çağrı olacaktır." (aynı yerden)

"Artık olmayan ve hangi biçimde ve hangi nedenle olursa olsun tarihin gündeminden düşmüş sorunları yapay bir tarzda diriltmeye çalışarak devrimci politika yapılamaz." (aynı yerden)

Garbis, sözkonusu yazarı gerçekçi olmaya davet ederken, kendisi gerçekçi davranmamaktadır. Ermeniler üzerindeki soykırım ve bunun günümüze kadar birlikte taşıdığı sorunlar, Ermeni ulusal sorununun tarihin gündeminden düşmediğinin en açık göstergesidir.

Bir sorun, sözkonusu ulusun ulus olarak ortadan kaldırılmasıyla tarihin gündeminden düşmez. Bunun için daha başka gelişmeler de gerekir.

Garbis, yazısının girişinde sorunun önemine dikkat çekerken dolaylı da olsa sorunun güncel olduğunu teslim ediyordu. Mayıs 1998 tarihli yazısında ise

sorunun olmadığını savunarak aslında kendi kendisiyle çelişme durumunda!

Yanlış olanı ise, Ermeni ulusunun ulus olmaktan çıkarılmasını, sorunun olmadığına ispat olarak göstermesi ve diaspora Ermenileri arasında Batı Ermenistan'a dönüş özleminin ciddiye alınır ölçüde olmadığı değerlendirmesiyle kendisini haklı çıkarmaya çalışmasıdır.

Madem ki Garbis de "devrimci siyaset gerçek durumun bilimsel analizi üzerinde yükselir" düşüncesini savunuyor, o zaman söylenecek şey, Garbis'in gerçek durumu değerlendirmesinin yanlış olduğudur. Gerçek durum yanlış değerlendirildiğinde, gerçeğin yerine kafalardaki düşünceler geçirildiğinde, siyasi sonuçları da yanlış olur.

Türkiye'de bir "Ermeni sorunu" vardır. Soykırımın gerçekleşmesinin üzerinden 90 sene geçse de, bu sorun tarihin gündeminden çıkmamıştır. Türk egemenleri bu sorunun üzerini örtmeye çalışmıştır onyıllarca ama Ermenilerin, özellikle de diasporadaki Ermenilerin mücadelesi sürekli biçimde sürmüş, soykırımın kabul edilmesi ve evet bu kabulün doğal sonuçlarının elde edilmesi için de mücadele edilmiş ve edilmektedir.

Bu gerçekliğin de ötesinde, soykırımdan sorumlu bir ulusun devrimcilerinin ve komünistlerinin görevini yerine getirmesinin ölçüsü ne kadar Ermeninin Batı Ermenistan'a dönmek istediği ya da istemediği değildir. Batı Ermenistan'a dönmek ve yerleşmek Ermenilerin en demokratik hakkıdır. Bu hakkı savunmak en başta Türk ulusundan devrimcilerin, komünistlerin görevidir. Bu, aynı zamanda sömürgeci Türk devletinin ilhakçılığına, işgalciliğine karşı mücadele etmek demektir.

Garbis'ten aktardığımız uzun alıntılardaki düşünceler toparlandığında Ermeni soykırımı ve Ermeni sorunu karşısında yanlış bir tavır takınıldığı ortaya çıkmaktadır.

Sorunun varlığının reddi ile Batı Ermenistan'da Kürtlerin yerleşik olduğu ve Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme talebinin Türk egemenlerinin işine yarayacağı vb. düşünceler ile, Türk şovenizmi ile Kürt milliyetçiliğine taviz verilmektedir.

Genel olarak devrimle sorun çözülür, proleter enternasyonalizmi ruhunu kuşanmak gerekir vb. laflarla sorunun üzeri örtülmektedir. Evet, ulusal sorunu gerçek anlamda burjuvazi çözemez. Sorun milliyetçi yaklaşımlar temelinde de çözülemez. Tüm bu tespitler doğrudur.

Ama sözkonusu olan –evet 90. yıldönümünde de sözkonusu olan– soykırım olduğuna göre, soruna genelde ulusal sorunun nasıl çözüleceği biçiminde yaklaşmak yetersizdir, soykırımı tarihin gündeminden düşmüş, günün konusu olmayan bir sorun olarak göstermek yanlıştır. Bu durumda devrimci söylemler, yanlış siyasetin üzerini örten örtü olma durumundadır.

Türk devletinin resmi sınırları çerçevesinde bir Ermeni ulusal sorununun

tartışılması soykırım meselesinden bağımsız ele alınamaz. Bunun doğal bir sonucu da, Ermeni ulusal sorununun tartışılmasında soykırımın tanınması ve soykırımla ortaya çıkan tarihi haksızlığın, Batı Ermenistan'ın işgal ve ilhak edilmesi gerçeğinin gündeme getirilmesidir. Anda TC sınırları içinde yaşayan Ermeni azınlığa karşı baskılar da soykırım ve sonrası dönemde uygulanan ulusal baskının doğrudan parçasıdır. Sadece bu baskılar gözönüne alındığında bile Türkiye'de bir Ermeni ulusal sorununun varlığı görülebilir. Soruna sunulan her çözüm bu gerçekleri gözetlemek ve bu temelde çözüm sunmak zorundadır.

Garbis'in soykırımın 90. yıldönümündeki çözümü nedir?

"Türk-Ermeni sorununun çözümü ve onun hâlâ yaşamakta olan Türk işçi ve emekçilerini zehirleyen etkilerinin ortadan kaldırılması görevleri, sınıf savaşımının güncel görevleriyle sımsıkı bir ilişki içinde ele alınmadan ve proleter enternasyonalizmi ruhunu lafta değil, gerçekten kuşanmaksızın yerine getirilemez. Bu sorunun çözümü, bugün Ortadoğu ve dünya işçi sınıfı ve halklarının merkezi görevinin yerine getirilmesinden, yani neo-faşist ABD-Britanya-İsrail blokuna ve onun kuyruğunda giden güçlere karşı, Arap ve İslam halkları başta gelmek üzere dünya işçi sınıfı ve halkların devrimci direnişinin örgütlenmesi ve yükseltilmesinden ve devrimci proletaryanın bu direnişe kendi ideolojik ve siyasal damgasını vurmasından geçmektedir." (aynı yerden)

Soykırımın 90. yıldönümünde, Ermeni sorunu üzerine yazılan bir yazıda soruna getirilen çözüm sonuç itibariyle budur... Bu ise, Ermeni soykırımı meselesine ve Türkiye'de Ermeni ulusal sorununa çözümsüzlüktür.

Sorunun genel antiemperyalist –ki bu da yazının geneline bakıldığında "başdüşman ABD"ye karşı bir antiemperyalistliktir– mücadele, devrimci direnişin örgütlenmesi vb. laflarıyla geçiştirilmesi bile, Ermeni soykırımına yaklaşımdaki yanlışlığı, sığ anlayışı göstermeye yetmektedir.

Bu da devrimcilerin böylesi yaklaşımlara sahip olduğu sürece Ermeni soykırımı meselesine, Ermeni sorununa doğru çözüm getiremeyeceğini ortaya koymaktadır. Bu yanlışlardan kopmanın zamanı çoktan geldi ve geçiyor...

Son olarak söylenmesi gereken şey, Garbis'in eleştirdiğimiz yanlışlarını "DHB" gazetesi de savunmaktadır. Fakat Garbis'in Ermeni kökenli bir devrimci olarak takındığı tavrı, Türkiyeli bir grup, gazete takındığında yanlışın ağırlığı daha da çoğalmaktadır. Garbis'in tavırlarına yöneltiğimiz eleştiriler, "DHB" gazetesine de yönelik eleştirilerdir.

Yanlışlardan öğrenmek için zaman hep vardır... Yeter ki yanlışlardan kopma isteği, iradesi olsun. Devrimcilerin bu isteğe ve iradeye sahip olması samimiyetlerinin de bir ölçüsüdür.

Ağustos 2005 ■

Bir Kürt işçiden Türk işçilerine, emekçilerine

AÇIK MEKTUP

Türk ulusundan işçiler, emekçiler; sınıf kardeşlerim!

Ben de sizin gibi bir işçiyim, emekçiyim... Kürdüm... Bunu vurgulamam diğer uluslardan, halklardan işçi ve emekçilerden kendimi ayırmak, ulusal kökenimi merkeze koymak istememden dolayı değildir.

Şunu çok iyi biliyorum ki, benim sizinle ortak yanım, sınıfsal birliğim var. Değişik ulusal kökenlerden de gelse, işçileri, emekçileri ezen, sömüren sınıflara karşıyım. Zaten size açık mektup yazmamın bir temeli de "kader" ortaklığımızın altını çizmek içindir.

Kürt olduğumu belirtme ihtiyacını hissetmem, tüm Cumhuriyet tarihi boyunca bir ulus olarak Türk devleti tarafından baskı altında tutulan, çeşitli kereler katliamlara uğratılan, dili, kimliği, kültürü yasaklanan bir ulusa mensup biri olarak sınıfsal baskıya, sömürüye maruz kalmamın yanısıra ulusal baskı ve zulüme de maruz kalmamdandır...

İşte sizinle aynı sınıfın mensubu olmama rağmen, sizden farklı olan bir yana da sahip olduğumu ve bundan dolayı da bir kat daha fazla baskıya uğradığımı sizlere hatırlatmak ve bu durumuma karşı sizin de mücadele etme göreviniz olduğunu; bu konuda da aslında "kader" birliği içinde olduğumuzu belirtmek istedim...

Türk devleti tarafından ulusal varlığı bile yok sayılan bir ulusun mensubu olduğunu söylemek aslında devletin bu inkârcı siyasetine, bir anlamda da bu devletin ulusal baskıdaki tüm edimlerine karşı bir duruştur da aynı zamanda...

Düşünün bir; anadilim, anadilimde eğitimim yasak! Hoş, zaten ne yasak değil ki? Kürtlerin bir ulus olduğunu ve ulusal kimliğini savunmak bile yasak... Kimliğini savunmak yasaksa, sana dayatılan kimliği de üzerlenmek zorunda bırakılmaktasın.

Düşünün bir; "Ne mutlu Türküm!" demek zorunda bırakılan bir ulusun çocuğuyum... Olunmayan bir aidiyet dayatmasını kabullenmek ne kadar mümkün?

Doğrusunu isterseniz ben bu kimlik dayatmasına aklım erdi ereli hiç bir zaman "sıcak" bakmadım, bakamadım!

Türkçe ile tanışmam daha okula başlamadan okumayı öğrenme merakımla olmuştu. Kürtçe alfabe yoktu! Okuma yazmayı öğrenemedim kendi anadilimden. Henüz okul yaşına gelmeden başladım okula gitmeye. İlkokulda "İstiklal Marşı" okutulurken, ya da "Türküm, doğruyum, çalışkanım" söyletilirken büyümüştü nefretim, Kürt olduğumuzun inkâr edilmesine...

Hele bir de akrabalardan şehire gidip gelenlerin "Kürt müsün Türk müsün?" sorusuna "Kürdüm" (Ez Kurdim) diye cevap verdikten sonra, Kurd tanımının kurt tanımıyla benzetil-

mesi ve ulusal kimliğimle alay edilmesi, benim kurtlara düşmanlığımı da beraberinde getirmişti.

Sonradan bize zaten "kar üzerinde yürürken" çıkardığımız "kart kurt" sesleri nedeniyle "Kürt" tanımını taktıklarını da öğrendim tabii ki... Bu yaşlarda "Türküm doğruyum çalışkanım" gibi tespitlerde geçen "Türk" tanımını "Kürt" tanımıyla değiştirme gibi bir tepkim de oldu. İlkokulda Kürtçe kavramları kullanmadan öğretmenle konuşabilmek için –ki sınıfın en çalışkan ve en iyi not alan ögrencilerinden biri olmama rağmen– birkaç sene gerekti. Kimisine beş sene ilkokul dönemi de yetmedi Kürtçe kelime kullanmadan konuşması için. Öğretmenimizin karşısında "acaba yanlışlıkla Kürtçe konuşur muyuz" diye korkular içinde düşünüp duruyorduk.

Uğradığımız baskıların haddi hesabı yok ama bu açık mektupta bunları tek tek anlatmanın imkânı da yok. Çocukluğumda yaşadığım bir iki olayı anlatmam, sadece durumumuzu biraz daha iyi anlamanız içindir.

Türk ulusundan sınıf kardeşlerim...

Türk devletinin özellikle 1980'den sonraki dönemde ülkemizde yürüttüğü savaşla binlerce yerleşim alanı yakılıp yıkıldı, boşatıldı... Milyonlarca Kürt insanı yerinden yurdundan edildi, sürüldü ülkesinden. Dağları, köyleri bombalandı, ormanları yakılıp yok edildi. Hem de "teröre karşı mücadele" adına! Estirdiler ülkemizin her yanında terörü. Gözaltında kaybetmeler, faili belli (meçhul) cinayetler aldı başını yürüdü... Kuzey Kürdistan denen coğrafyamızda bir haksız, karşıdevrimci savaş yıllarca sürdürüldü ve bu savaşta onbinlerce insan telef oldu...

Sömürgeci TC'nin yürüttüğü bu haksız, karşıdevrimci savaş, "ülkenin bölünmez bütünlüğü"nün "Kürt teröristlerince" tehdit edilmesi düşüncesine dayandırılıp "ülkenin bölünmez bütünlüğünü" koruma adına sürdürüldü... sürdürülüyor.

Bir düşünün hele... Bir ulus baskı ve zulüm altında inliyor. Ülkesi bölünmüş ve kuzeyi TC tarafından işgal edilmiş ve Türk devletinin kopmaz bir parçası olarak görülüyor. Ulusal kimliğimiz gibi ülkemizin varlığı da inkâr ediliyor. Bu durumda ortaya çıkıp da ulusal baskıya karşıyız ve ulusal özgürlüğümüzden yanayız diyen birileri oluyor ve bunlar ulusal baskının somut uygulayıcısı Türk devletine karşı mücadeleye girişiyor. Siz karar verin! Kim haklı? Ulusal baskılara karşı çıkıp bu baskıların uygulayıcısı devlete karşı mücadele edenler mi? Yoksa, kendi ulusal hakları için mücadele edenlere tankla, topla, savaşla karşılık veren sömürgeci Türk devleti mi? Suçlu kim?

Düşünmeniz gereken aslında çok şey var!

Bizim durumumuz üzerine düşünüp kavramaya çalışırken aynı zamanda kendi durumunuzu ve evet görevlerinizin ne olduğunu da düşünmeniz lazım değil mi?

Yoksa ben mi yanılıyorum?

Bizim TC tarihinde, bu devlet kurulduğundan bugüne kadar baskı altında tutulmamız, ezilen ulus olmamız durumunun sizin tavrınızla doğrudan bir bağı yok mu acaba?

Bence sıkı bir bağı var bunun!

Katliamlarla dolu 82 yıllık TC tarihini bir kenara bıraksak ve kendimizi son birkaç aylık dönemle sınırlasak bile karşımıza Türk şovenizmi, Kürtlere düşmanlığın kışkırtılması, linç olayları vb. olgular çıkmaktadır.

Kendisine "Türk aydınları" adını verenlerden kimileri bile savaşa karşı olduklarını açıklarken

hedefe "Kürt tarafını" koymakta ve ön şartsız silahlı eylemlere son vermeyi talep etmektedir. Bu aydınların hükümetten istediği şey ise, adı bile konulmayan genel bir aftır. Kimi yasal düzenlemeler içinde esas olarak ele alınan da budur. Bunun yanısıra kimi kültürel hakların ve legal alanda siyaset yapmanın yolunun açılması için yasal değişiklikler de talep edilmektedir. Fakat esas mesele, "Kürt tarafının" silahlı çatışmaların, savaşın sorumlusu ve suçlusu olarak gösterilmesidir.

Toplumun en ileri kesimi olması gereken aydınların bile böylesi bir tavır takındığı yerde Türk işçilerinin, emekçilerinin de tavır takınması ve doğru bir siyaseti savunması değeri ölçülemez önemdedir.

Peki siz Türk ulusundan işçiler, emekçiler bu konularda ne yapıyorsunuz? Ciddi biçimde kendinize hiç sordunuz mu, ne yapmanız gerekir diye? Kuşkusuz ki soranlar olmuştur. Ama gelişmelere bakıldığında düşünenlerin sayısının hiç de fazla olmadığı ortaya çıkmaktadır.

Son dönemde TC halklar arasında düşmanlığı daha büyük boyutlarda kışkırtmaya çalışıyor, Kürtler hedef tahtasına konuluyor, hatta bu durum linç olaylarına vardırılıyor. Acaba siz devletin kolluk güçlerinin "bunlar Kürt" ya da "PKK'ci' demeleriyle yaşanan linç olayları hakkında neler oluyor sorusunu sordunuz mu hiç?

Siz gerçekten kendi durumunuzdan memnun musunuz? Bu devlet bize baskı size özgürlük mü veriyor? Yoksa siz mi gerçek durumun farkında değilsiniz? Bence ikincisi doğru.

Ve size sorum daha ne kadar bekleyeceksiniz, haklarınızı elde etmek için mücadeleyi seçmeye.

Peki ya bizim durumumuz ne olacak? Aslında farklı sorunlara sahip olmak için özel çabaya gerek yok.

Biz, Kürt ulusundan işçiler, emekçiler sömürgeci Türk devleti tarafından baskı ve zulüm altında tutulsak da sizinle birlikte olmayı ve ortak mücadele vermeyi istiyoruz. Bu isteğimiz kuşkusuz ki tek yanlı gerçekleşemez. Artık 82 yıllık TC tarihinde yaşanan gerçeklere gözlerinizi yummayın. Biz sizinle birliği ortak mücadeleyi nasıl istiyorsak, siz de bizim ayrı devlet kurma hakkına sahip olduğumuzu ve bu hakkımızı kayıtsız şartsız savunmanız gerektiğini ve ulusal haklarımızın savunulmasının göreviniz olduğu gerçeğini görmeniz, kabul etmeniz gerekir.

TC'ye karşı birlikte mücadele yürütmemiz ancak ve ancak sizin de kendinize gelip sınıf mücadelesini yürütmenizle ve aynı zamanda ulusal sorunda doğru tavır takınmanızla mümkündür.

Sınıf kardeşlerim!

Gelin sınıf kardeşliğimiz üzerinde yükselsin mücadelemiz ve gelin ezen ulustan olmanın gerektirdiği görevleri sahiplenmeye!

Gelin hep birlikte söyleyelim özgürlük türkülerini, Kürtçe, Türkçe, Arapça, Lazca, Ermenice, Tatarca, Süryanice, Romanca... Sözleri tüm dillerde olsun ve tüm dillerde birleşsin özgürlük kavgası! Gelin hep birlikte olalım... Türk egemenlerinin ve tüm sömürücülerin karşısına halkların kardeşliğinin savunucuları olarak çıkalım!

Çıkalım, zulmün, baskıların ve zorbaların iktidarının karşısına...

Gösterelim gerçek gücümüzü!

Kardeşlik, eşitlik, özgürlük için!

BİR KÜRT İŞÇİ

1 Eylül 2005 ■

Geçtiğimiz aylarda faşist Türk devletinin kolluk güçlerinin devrimcilere yönelik operasyonları sürdü. Bunlardan birisi Dersim'de MKP'ye yönelik gerçekleştirildi ve 17 devrimci hunharca katledildi. Bu katliamı nefretle kınıyor, faşist Türk devletinden hesabını devrimle soracağımızı bir kez daha haykırıyoruz. Aşağıda katliamla ilgili çıkarılan bildirilerden bölümler yayınlıyoruz. — YAZI KURULU

FAŞİST TÜRK DEVLETİ MKP'Lİ 17 DEVRİMCİYİ KATLETTİ...

Faşist Türk devletine ölüm!

Tarihi barbarlık, vahşet ve katliamlarla dolu olan sömürücülerin çıkarlarının koruyucusu ve kollayıcısı **faşist Türk devleti** katliamlarına bir yenisini ekleyerek 16 Haziran'da Dersim'in Ovacık ilçesi kırsalında, Mercan Vadisi'nde, **Maoist Komünist Parti'nin (MKP) önder kadrolarının da içinde yer aldığı 17 devrimci savaşçıyı katletti.**

Faşist Türk devletinin işçilerin, emekçilerin örgütlü, öncü güçlerine karşı kudurmuşçasına saldırması boşuna değildir. Bu faşist devlet; sömürü ve zulüm altında inim inim inleyen işçilerin, emekçilerin devrimciler ve komünistler tarafından bilinçlendirilmesini, örgütlendirilmesini engellemeye çalışmakta, onların sömürü ve zulüm düzenine karşı başkaldırmasını her türlü yolla boğmaya çalışmaktadır. İmha operasyonları, işkence, tecrit, gözaltında kayıplar, Kürt ulusuna yönelik katliamlar, linç kampanyaları... bu devletin uygulamalarından sadece birkaçıdır. Faşist Türk devleti; işçilere, emekçilere düşman bir devlettir.

Faşist Türk devletinin devrimcileri imhası devrim mücadelesini bir süre engelleyebilir; geciktirebilir, belki devrimci saflarda geçici umutsuzluğa da yolaçabilir... Ama devrim mücadelesini asla durduramaz! Nasıl ki, sömürü ve zulüm çarkını sürdürmek için bugüne kadar çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilere, onların örgütlü öncü güçlerine saldıran; binlerce devrimciyi katleden faşist devlet devrim yürüyüşünü durduramadıysa; MKP'li 17 devrimciyi katletmekle de bu yürüyüşü durduramayacaktır! Tarihte de defalarca görüleceği üzere barbarlık ve vahşetten, kandan ve katliamdan beslenerek varlığını sürdürmeye çalışan faşist devletler eninde sonunda tarihin çöplüğüne atılmışlardır. Faşist Türk devletini de aynı son beklemektedir!

Yeter ki, çeşitli ulus ve milliyetlerden Kuzey Kürdistan-Türkiyeli işçiler, emekçiler kendilerine her türlü sömürüyü, baskıyı, ulusal zulmü... uygulayanın Türk hakim sınıfları ve onların devleti olduğu gerçeğini görebilsin! Yeter ki, ezilenler birleşsin, örgütlensin, mücadeleyi yükseltsin! İşçi sınıfının ve ezilenlerin birleşmiş örgütlü gücü ve mücadelesi bu barbarlığa dur diyecek; sömürücü zorbalar ve onların barbar düzeni yerle bir edilerek çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler özgür ve sömürüsüz bir düzen kuracaklardır.

Katledilen MKP'li devrimcilerin hesabı faşist Türk devletinden devrimle sorulacak; devrimcilerin katili faşist

FAŞİST TÜRK DEVLETİ 17 MKP/HKO KADRO VE SAVAŞÇISINI HUNHARCA KATLETTİ!

Devrim yolunda toprağa düşenler ölümsüzdür!

Faşist Türk devleti; soykırım, katliam, kan ile dolu tarihine yeni bir sayfa daha ekledi. 16 Haziran 2005 tarihinde, saat 23:00 sıralarında Maoist Komünist Partisı (MKP), Halk Kurtuluş Ordusu (HKO), kadro ve savaşçıları; **Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Ali Rıza Sabur, Cemal Çakmak, Kenan Çakıcı, Okan Ünsal, Berna Saygılı Ünsal, Alaattin Ateş, Ökkeş Karaoğlu, Taylan Yıldız, İbrahim Akdeniz Binali Güler, Dursun Turgut, Gülnaz Yıldız, Ahmet Perktaş, Çağdaş Can, Ersin Kantar** Dersim Ovacık Mercan vadisinde, faşist ordu güçleri tarafından hunharca katledildiler.

(...) Hunharca katledilen MKP/HKO kadro ve şavaşçılarının acısı, tüm devrimcilerin, komünistlerin acısıdır. Faşist Türk devletine karşı öfkemiz, kinimiz büyük. Öfkemizi, kinimizi faşist Türk devletini yıkma mücadelesı içinde, devrim ıçin mücadeleye dönüştüreceğız. Tüm katliamların hesabını mutlaka devrimle soracağız!

... gider ... gider, nice koçyigitler gider
Senin de içinde bir oğlun varsa çok değildir
Ey mavi gök! Ey yağız yer bilesin ki
Yüreğimiz kabına sığmamakta
Örsle çekiç arasında yoğrulduk
Hıncımız derya gibi kabarmakta...

(İbrahim Kaypakkaya)

Faşist Türk devleti, 17 MKP/HKO kadro ve savaşçısını katlederek, onların bedenlerini devrim saflarından söküp aldı. Fakat 17'lerin düşüncelerini, davalarını yok edemezler. Edemeyecekler de. Devrim mücadelesi sürüyor! Devrim yürüyüşü sürüyor! Sürecek! (...)

Onlar yaşıyor! İşçi sınıfının, emekçilerin mücadelelerinde sonsuza dek yaşayacaklar! Faşist Türk devletinden katliamların hesabını soracak olan işçilerin, emekçilerin birleşmiş gücüdür. Bu gücü yaratmak, devleti yıkma mücadelesini güçlendirmek için devrimciler, komünistler arasında dayanışmayı, eylem birliğini sağlamalıyız. Bu barbarlıktan kurtuluşun tek yolu, barbarlık üzerine kurulu sistemi, o sistemi ayakta tutan ordusuyla, polisiyle resmi ve sivıl çeteleriyle faşist Türk devletini yıkmaktır!

* **Faşist Türk devletine ölüm!**
* **Ya faşizm ya devrim!**
* **Yaşasın devrimci dayanışma!**
* **17'ler ölümsüzdür!**

23 Haziran 2005

BOLŞEVİK PARTİZAN
BAYERN TARAFTARLARI

Türk devleti döktüğü kan deryasında er ya da geç boğulacaktır! Faşist Türk devletine ölüm, tek yol devrim!

— 17'leri devrim mücadelesinde yaşatacağız!

TROTZ ALLEDEM!
("Herşeye Rağmen", Almanya'da Bolşevik Parti İnşaası İçin Gazete)

— Devrim savaşçıları ölümsüzdür!

— Yaşasın devrim ve sosyalizm mücadelemiz!

— Yaşasın devrimci dayanışma!

19 Haziran 2005 ■

BOLŞEVİK PARTİZAN